

Ο Θεσσαλονίκης Φιλόθεος εφ' όλης της ύλης για ομοφύλους, νεανική παραβατικότητα, θέση της γυναίκας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλονίκης](#)

Η συντήρηση και η πρόοδος, οι αντιδράσεις στον γάμο των ομόφυλων ζευγαριών, η εκκοσμίκευση της Εκκλησίας, η παραβατικότητα των νέων, η θέση της γυναίκας σήμερα - Μια εφ' όλης της ύλης συζήτηση με τον Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Φιλόθεο.

Τέτοιες μέρες έναν χρόνο πριν, η Θεσσαλονίκη υποδεχόταν και καλοδεχόταν τον νέο Ποιμενάρχη της. Ο γεννημένος το 1977 στη Χαλκίδα, κατά κόσμον Θεοχάρης Θεοχάρης, είναι ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Φιλόθεος, σε αντικατάσταση

του κ. Άνθιμου, ο οποίος αποχώρησε για λόγους υγείας μετά από μια μακρά πορεία στην κορυφή της Τοπικής Εκκλησίας.

Ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Φιλόθεος έδειξε από την αρχή δείγματα απλότητας, σεμνότητας και κρατά χαμηλούς τόνους, χωρίς να διστάσει ωστόσο να πει σθεναρά τη γνώμη του για θέματα που άπτονται ή μη της εκκλησίας.

Η πόλη του το αναγνωρίζει όταν τον βλέπει να περπατά στην παραλία, να ψωνίζει στην αγορά, να συνομιλεί με νέους και νέες κι εκείνος δείχνει να το απολαμβάνει.

Η [Voria](#) τον κάλεσε για ένα podcast με αφορμή την εορτή του Πολιούχου Αγίου Δημητρίου κι εκείνος αποδέχτηκε ασμένως την πρόσκληση, παρότι αφενός είχε μόλις επιστρέψει από την Αυστραλία όπου αποτέλεσε μέλος της συνοδείας του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου στο ταξίδι του στην Ωκεανία κι αφετέρου ήταν μέρες με πολλή δουλειά λόγω του τριήμερου των εορταστικών εκδηλώσεων για τον Πολιούχο Άγιο Δημήτριο, την απελευθέρωση της πόλης και την Επέτειο του ΟΧΙ. Επιπλέον, δέχτηκε να απαντήσει σε όλες τις ερωτήσεις, χωρίς να γνωρίζει από πριν την ατζέντα και χωρίς να θέσει όρους και προαπαιτούμενα.

Ακούστε εδώ το podcast:

[Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Φιλόθεος: Απόδειξη ελευθερίας το μαρτύριο του Αγίου Δημητρίου](#)

Ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης έφτασε με τα πόδια στον χώρο της συνάντησης, μόνος του και αποχώρησε επίσης χωρίς συνοδεία, «θέλω λίγο να περπατήσω».

Άλλωστε αυτό που έχει ευχαριστηθεί τούτο τον χρόνο στη Θεσσαλονίκη είναι το περπάτημα, «ιδίως στο παραλιακό μέτωπο από το κτήριο της Μητρόπολης μέχρι το Μέγαρο Μουσικής που είναι μια ευθεία. Πηγαίνω όμως και προς την Άνω Πόλη, στα κάστρα, με τα πόδια, εκεί βέβαια είναι λίγο πιο δύσκολα».

Γνώριζε την πόλη από την περίοδο 2005-2009 όταν έκανε τις μεταπτυχιακές του σπουδές στη Θεολογική Σχολή του Α.Π.Θ. Τότε βέβαια λόγω και των ιερατικών του καθηκόντων συνήθως πηγαινοερχόταν και μάλιστα με το τρένο από τη Χαλκίδα, ενώ όταν έμενε φιλοξενούνταν από συγγενικό του πρόσωπο στην περιοχή της Χαριλάου.

Τότε, όπως και τώρα, αυτό που τον δυσκολεύει περισσότερο είναι η υγρασία. «Όχι πως στη Χαλκίδα δεν έχει, αλλά εδώ η υγρασία είναι αλλιώς», μας λέει. Επίσης του λείπουν κάποια αγαπημένα του πρόσωπα, με τα οποία ήταν καθημερινά μαζί τα

προηγούμενα χρόνια, αλλά σημειώνει με έμφαση πως στη Θεσσαλονίκη βρήκε «μια πόλη φιλόξενη, μία ανοιχτή αγκαλιά. Οι άνθρωποι με καλοδέχτηκαν, θεώρησαν ότι ήμουν πάντοτε εδώ» κι αυτό το εισπράττει στις καθημερινές του επαφές με τον κόσμο.

Ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης είναι ένας άνθρωπος ανοιχτόμυαλος, προσηνής, με καλή προαίρεση και διάθεση. Κι ο λόγος του συνήθως δεν είναι αυτός ο διδακτικός τόνος της εκκλησίας που αποστασιοποιεί τον ομιλούντα από τα πράγματα.

«Το κάθε πράγμα έχει τη θέση του. Όταν θα κάνω κήρυγμα, θα εξηγήσω το Ευαγγέλιο, θα μιλήσω και πιο διδακτικά, όταν όμως βγω έξω να πιω έναν καφέ, να συναναστραφώ με τους ανθρώπους, θα τους συναντήσω στην καθημερινότητά τους. Εκεί νομίζω ότι χρειάζεται αυτή η απλότητα. Προσπαθώ, δεν είναι πάντοτε εύκολο να την έχεις, γιατί όλων μας μυαλά μερικές φορές φουσκώνουν κι αυτό είναι μια καθημερινή μου προσευχή, προσεύχομαι στον Θεό να μην φουσκώσουν τα μυαλά μου. Προσπαθώ να είμαι απλός, προσπαθώ να είμαι ο εαυτός μου, δεν θέλω ποτέ να προβάλλω ένα πρόσωπο που είναι φτιασιδωμένο. Προσπαθώ να είμαι αυτός που είμαι, χωρίς να προβάλλω κάτι ψεύτικο και έχω την αίσθηση ότι οι περισσότεροι άνθρωποι το έχουν καταλάβει. Δεν κάνω τον καμπόσο, ούτε το παίζω κάτι, ούτε με νοιάζει κάτι τέτοιο. Χαίρομαι να είμαι ανάμεσα στους ανθρώπους, γιατί αυτή είναι η ομορφιά της ζωής», εξηγεί την έως τώρα στάση του.

Τα προβλήματα της καθημερινότητας, αλλά και η πορεία των μεγάλων έργων στην πόλη είναι ζητήματα που του θέτουν οι πολίτες που τον συναντούν. Στην ερώτηση αν έχει εισπράξει μια απογοήτευση από πολλούς, οι οποίοι υποστηρίζουν πως έχουν καθυστερήσει τα μεγάλα έργα και πως οι ίδιοι νιώθουν ότι η Θεσσαλονίκη βρίσκεται στη σκιά της Αθήνας, η απάντηση έρχεται αβίαστα.

«Αν έλεγα ότι δεν το έχω εισπράξει από κάποιες πλευρές, θα έλεγα ψέματα. Πάντοτε υπάρχει αλήθεια σε αυτό που εκφράζεται ως συλλογικό αίσθημα των ανθρώπων. Πολλές φορές είμαστε υπερβολικοί, η αλήθεια πάντως υπάρχει, όλοι πρέπει να προβληματιστούν γι' αυτό, κυρίως όσοι έχουν την εξουσία και τη δύναμη στα χέρια τους. Για να μην αισθάνονται οι άνθρωποι ότι υπάρχει αυτή η διάκριση, αυτή η διαφορά ή ότι ζουν στη σκιά μιας άλλης πόλης. Η Θεσσαλονίκη από μόνη της έχει ένα πολύ σημαντικό παρελθόν και οφείλει να προσλάβει και να μετουσιώσει σε ένα διαρκές παρόν για να βοηθηθεί για το μέλλον. Αυτό βέβαια δεν εξαρτάται πάντοτε από αυτό που της προσφέρει η κάθε λογής εξουσία, αλλά και από την ύπαρξη αυτοσυνειδησίας στους κατοίκους αυτής της πόλης, οι οποίοι πρέπει να αντιληφθούν ότι είναι κάτοχοι αυτής της σπουδαίας ιστορίας».

Οι ταμπέλες δεν του αρέσουν και δεν συνηθίζει να χωρίζει τους ανθρώπους σε

συντηρητικούς και προοδευτικούς, ούτε δέχεται πως η εκκλησία είναι συντηρητική, ενώ η κοινωνία προοδευτική.

«Δεν μου αρέσει να βάζω ταμπέλες, διότι δεν ισχύουν πάντοτε. Σε όλους τους χώρους θα βρούμε ανθρώπους που είναι ελεύθεροι κι άλλους που είναι εγκλωβισμένοι σε κάθε λογής ιστορικά σχήματα. Άνθρωποι της εκκλησίας υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν και θα είναι συντηρητικοί, όμως η Εκκλησία ως σώμα Χριστού δεν είναι, γιατί δεν έχει να συντηρήσει κάτι. Ο Χριστός δεν είναι ένα πρόσωπο που έρχεται από το παρελθόν, αλλά από το μέλλον ως ο τελικός νικητής στην ιστορία του κόσμου και του ανθρώπου», επισημαίνει, ενώ όταν η συζήτηση φτάνει στην ισότητα στον γάμο για τα ομόφυλα ζευγάρια και τις ακραίες αντιδράσεις από μερίδα ιεραρχών για το θέμα, αναφέρει πως η εκκλησία δεν πρέπει να αποδιώχνει κανέναν άνθρωπο.

«Για το ζήτημα, δεν θα ήθελα να βάλω ταμπέλες, π.χ. ότι αυτός που έχει μια άλλη θεώρηση των πραγμάτων είναι συντηρητικός, γιατί τότε προοδευτικό θα θεωρείται μόνο το υποκειμενικό. Γιατί τότε ως αλήθεια θα προβάλλεται ότι εγώ πιστεύω ως αλήθεια. Ο ιεράρχης οφείλει να αγαπά τον κάθε άνθρωπο και να μην στέλνει στην κόλαση κανέναν απολύτως, αλλά οφείλει να αγωνίζεται ώστε ακόμη κι εκείνους με τον τρόπο της ζωής των οποίων διαφωνεί, να αγωνίζεται να τους προσλάβει, να μένει μαζί τους, να μην τους αποδιώχνει. Νομίζω ότι αυτό που χρειάζεται είναι ισορροπία κι αυτό προσπαθώ, όχι να είμαι ισορροπιστής, αλλά να παραμένω ένας ισορροπημένος άνθρωπος».

Ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης πιστεύει ότι η Εκκλησία δεν φοβάται την εκκοσμίκευση, παρότι δέχεται πως «οι κοινωνίες πάντα θα επιθυμούν να απεγκλωβιστούν από την επιρροή τής οποιαδήποτε θρησκείας ή θεού και να υπάρξουν με έναν απόλυτα ενδοκοσμικό τρόπο».

Και εξηγεί: «Η Εκκλησία θα συνεχίσει να πορεύεται, γιατί η εξουσία, όπως λέει ο θεός, προέρχεται άνωθεν. Δεν φοβάται, δεν τρέμει, προβληματίζεται ίσως για κάποια φαινόμενα, όμως συμπορεύεται με τα δεδομένα που υπάρχουν σε κάθε κοινωνική εποχή. Όπου μπορεί προσλαμβάνει αυτά τα δεδομένα και τα νοηματοδοτεί, κάποια άλλα τα απορρίπτει, χωρίς ποτέ να απορρίπτει τους ανθρώπους, κανέναν άνθρωπο παρά τις επιλογές του».

Αναφορικά με το ζήτημα της παραβατικότητας των νέων και ιδίως των ανήλικων που τελευταία εξελίσσεται σε μάστιγα, σημειώνει πως «η εκκλησία είναι κατά της βίας από όπου κι αν προέρχεται».

«Ο Χριστός δεν βιάζει, δεν σταυρώνει, αλλά σταυρώνεται. Ζητά επ'ελευθερία οι

άνθρωποι να τον ακολουθούν. Δεν λύνονται τα πράγματα με τη χρήση της βίας ή της τυραννίας, αλλά μέσα από καταλλαγή και διάλογο. Ο κάθε διπλανός είναι εικόνα του ζώντος Θεού. Όταν ο άνθρωπος μαθαίνει να σέβεται τον θεό, σέβεται και τον διπλανό του», λέει χαρακτηριστικά.

Ενδιαφέρον έχει και η απάντησή του για τη θέση της γυναίκας στη σύγχρονη κοινωνία, καθώς υπάρχουν κάποιοι ιερείς που έχουν συνδέσει την παραβατικότητα των νέων με τη χειραφέτηση της γυναίκας και υποστηρίζουν πως οι γυναίκες πρέπει να μένουν σπίτι και να ασχολούνται με το νοικοκυριό και την ανατροφή των παιδιών.

«Η Εκκλησία δεν αποδέχεται ως δική της μια τέτοια θέση. Σήμερα η γυναίκα εργάζεται, αγωνίζεται μέσα στον κοινωνικό και τον πολιτικό βίο. Και ξέρετε πολλά βήματα προς αυτή την κατεύθυνση έκανε και ο Χριστιανισμός. Ο Απόστολος Παύλος ήταν ο πρώτος που είπε πως δεν υπάρχει άρρεν και θήλυ, αλλά όλοι είναι ισότιμοι απέναντι του Θεού», αναφέρει ο Μητροπολίτης κ. Φιλόθεος και καταλήγει: «Αυτές οι φωνές δεν αποτελούν επίσημη θέση της εκκλησίας κι αυτό το επιβεβαιώνει η ίδια η ζωή. Στις Μητροπόλεις έχουμε γυναίκες που εργάζονται. Ναι, δεν υπάρχουν γυναίκες ιερείς, δεν θεωρούμε την ιεροσύνη κάτι αξιωματικό, αλλά για την Εκκλησία η ιεροσύνη της γυναίκας είναι η μητρότητα. Δεν έχουμε χειροτονία γυναικών στην παράδοσή μας, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι είναι κατώτερες των αντρών. Οι γυναίκες διακονούν σε διάφορους τομείς της εκκλησιαστικής ζωής».